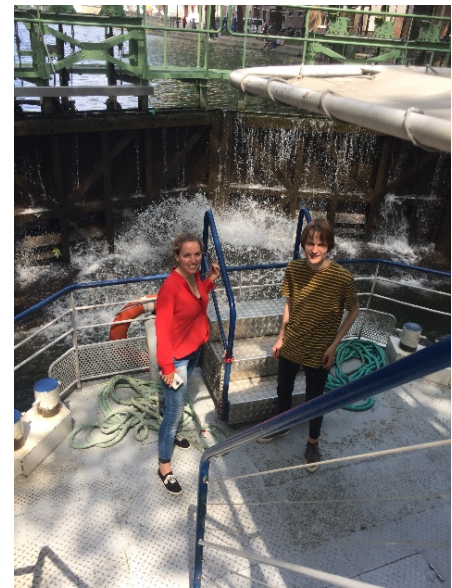

Op zoek naar de gouden beker van Cornelis de Witt: een reisje naar Parijs 8-10 juni 2018

Afgelopen weekend, van 8 tot en met 10 juni, vertrok een groep van twaalf enthousiastelingen van Rotterdam naar Parijs. De één had nog nooit een voet op Parijse bodem gezet, de ander wist elke straatsteen te vinden, maar allen hadden één doel: de gouden beker ('Gouden Kop') van Cornelis de Witt in het Louvre. Deze groep had namelijk één gemeenschappelijke noemer. Allen waren op een of andere manier verbonden aan het Johan de Witt-project van het Huygens ING: van doorgewinterde vrijwilligers en gastonderzoekers tot kersverse stagiaires. Een diverse groep dus en ook een heel gezellige, zo bleek. Samen hebben we ons drie dagen goed vermaakt in een ontzettend warm en prachtig Parijs.

Ineke had ons van tevoren een goedgevuld programma gestuurd. Op vrijdag werden we dus als eerste verwacht bij de aanmeerplek van een boot, want een tochtje over de Seine stond op de planning. Eerst moesten echter de slaapplekken opgezocht worden om de spullen af te leveren. Zo baande één groep zich een weg door de drukte bij Montmartre naar hun hostel (het moge duidelijk zijn dat dit vooral het jongere deel van het reisgezelschap betrof), de andere groep pakte de metro naar een hotel iets verder op. Op weg naar de boot moest er eten gehaald worden en de hostelgroep was vastberaden een schattige bakkerij te vinden voor het eerste croissantje in Parijs. Dit bleek echter een grotere uitdaging dan verwacht, waardoor we uiteindelijk met enige haast op zoek waren naar de boot. Gelukkig zagen wij in de verte al de silhouetten van Jean-Marc en Hanna, waardoor we opgelucht konden ademen: we hadden de boot gevonden.

Eenmaal aan boord hoorden we dat onze tocht 2,5 uur zou duren en al snel bleek waarom: we moesten door negen verschillende sluisen heen om op het niveau van de Seine uit te komen. Zo'n sluis is een hele belevenis. De poortjes sluiten achter de boot en het water begint opeens als een razende de zakken. Dit in combinatie met oude sluisdeuren die aan alle kanten lijken te lekken, maakte het een toffe ervaring. Jean-Marc maakte dan ook van de gelegenheid gebruik om zo'n sluis op papier vast te leggen. Een ander pluspunt van de boottocht was de gids. Deze Fransman vertelde het ene na het andere sappige verhaal over Franse films uit de jaren dertig ('Atmosphère, atmosphère') en weggrottende lijken in vorige eeuwen. Het kostte overigens wel enige moeite

deze verhalen te volgen, aangezien het Engels van de gids toch meer een verkapt Frans bleek te zijn. Eenmaal op de Seine konden we genieten van de prachtige gezichten op de Notre-Dame, op de verschillende imposante musea en op prachtige (en, zo we begrepen, peperdure) huizen. We meerden aan bij Musée d'Orsay, waarna we even bijkwamen van alle indrukken met een drankje op het terras. Vervolgens werd de groep in tweeën gesplitst: een deel ging naar het appartement waar Chopin ooit gewoond heeft en waar nu een kennis van Ineke woont, een ander deel vermaakte zich met een boekwinkel vol met oude zeventiende- en achttiende-eeuwse boeken en prenten. Verhalen werden vervolgens uitgewisseld tijdens het eten van een lekkere pizza en rond een uur of 23.00 werd de tocht naar het bed ingezet. In de hostelkamer was het al snel muisstil, ondanks dat een vreemde kamergenoot (we sliepen met zeven man op een achtpersoonskamer) het nodig vond zijn metalen kluisje een halfuur lang open en dicht te gooien.

De volgende dag beloofde alweer een drukke dag te worden. Na het vinden van de perfecte bakker door de hostelgroep en het verorberen van heerlijke croissantjes, broodjes en lekkernijen, vonden wij onze weg naar de hotelgroep die nog lekker zaten te ontbijten bij de brasserie waar we 's middags een lezing zouden houden over het project en het boek van Jean-Marc. Eenmaal uitgegeten stapten we in de metro naar de catacomben in de veronderstelling een paar uurtjes onder de grond door te brengen. Helaas bleek dit niet door te gaan, want de Fransen waren weer eens aan het staken.

Dus verruilden we de ene begraafplaats voor de andere en vertrokken we naar Père-Lachaise. Hier vermaakten we ons met wandelingen langs de rustplaatsen van Chopin, Jim Morrison, Edith Piaf, Oscar Wilde en zo nog vele andere beroemde namen.

In de middag, na een welverdiende lunch aan de Seine, stond de Notre-Dame op het programma. Hier bleek het echter één grote chaos: wachtrijen zijn toch meer aan de Engelsen besteed. Dat zorgde voor enige onrust in de groep, vooral omdat sommigen de Notre-Dame al gezien hadden. Besloten werd om op te splitsen en om twee uur later elkaar te ontmoeten bij de brasserie van

vanochtend. Een groepje besloot toch de rij op te zoeken en bleek binnen tien minuten alsnog in de Notre-Dame te staan. Andere groepjes dwaalden rond langs de vele stalletjes in de buurt van de kerk. Hoewel iedereen dus wat anders deed, bleek één ding voor iedereen te gelden: we betaalden allemaal te veel voor onze drankjes.

Om vier uur waren we vervolgens in brasserie *Le François Coppée* in Montparnasse en verzamelden we ons in het zaaltje op de eerste verdieping. Daar had één vroege groep alles al in gereedheid gebracht voor de lezing en zo was het alleen nog wachten op de leden van de Nederlandse Vereniging voor Parijs en omgeving. Deze kwamen vrijwel allemaal pas op het laatste moment binnen, waardoor het in één keer helemaal vol zat. Ineke begon met een uiteenzetting van ons project. Het werd eens te meer duidelijk hoeveel er al gedaan is en wat een grote groep aan onderzoekers we al bij elkaar hebben gebracht. Na deze inleiding kwam Jean-Marc aan het woord. Hij vertelde uitgebreid over Johan de Witt in Den Haag, parallellen met het heden en de intriges uit zijn boek. Hoewel de temperatuur in de zaal elke tien minuten een graad leek te stijgen, bleef het publiek geboeid luisteren. Na afloop werd *Musch* dan ook door bijna alle gasten aangeschaft en kon Jean-Marc opgelucht ademen: hij hoefde niet alle boeken mee terug te sjouwen naar Nederland.

Deze dag werd feestelijk afgesloten in een ontzettend mooi restaurant (*Montparnasse 1900*) vlakbij de brasserie. Met tientallen spiegels en versiersels was het restaurant opgetrokken in Art Nouveau-stijl. In deze prachtige setting hebben we heerlijk gegeten, gepraat en gelachen. Het liep dan ook alweer tegen middernacht toen wij onze spullen oppakten en ons opnieuw richting onze bedden begaven. De uurtjes slaap waren hoognodig, want de volgende dag stond het doel van de reis op het programma: de gouden beker van Cornelis de Witt.

Zondagochtend vertrokken we met de patisserie al in onze handen richting het Louvre. Binnengelopen via de beroemde glazen piramide, liepen we naar de eerste verdieping op zoek naar de afdeling 'Decorative Arts, Europe, 500-1850'. Iedereen hield de kunstwerken goed in de gaten, want we wilden de beker niet missen. Heel toepasselijk was het Sanne die de beker als eerst zag staan. Zij schreef haar bachelorscriptie over dit kunstwerk en vertelde dan ook meteen alle bijzonderheden van deze beker. Ze vertelde hoe Cornelis dit voorwerp had gekregen als beloning voor zijn daden in de tocht naar Chatham, hoe de beker uiteindelijk in het Louvre was beland en over de twee andere bekere van Michiel de Ruyter en Admiraal van Gent. De afdeling was overigens verder vrijwel uitgestorven en de beker stond in

een opstelling gericht op drankcultuur. Apart, aangezien de beker meer als een triomfbeker gezien moet worden dan een drinkbeker. We hadden dan ook het vermoeden de enige bezoekers ooit geweest te zijn die zoveel aandacht aan deze beker schonken. Na een groepsfoto gemaakt te hebben met behulp van de enige twee andere bezoekers op de afdeling, ook Nederlanders, hadden we aan ons doel van het weekend voldaan.

We waren echter nog lang niet klaar met het Louvre en zo begon de grote trektocht langs alle mogelijke meesterwerken uit de wereldgeschiedenis. Iedereen had zo zijn eigen aandachtspunten (zo vond Jurriaan het ene gekke kunstwerk na het andere). Na drie uur rondlopen moest iedereen toegeven geen stap meer te kunnen zetten, dus besloten we te lunchen met een broodje in de tuinen voor het Louvre. 's Middags deelde de groep zich weer op: één deel struinde rond langs kerkjes en boekwinkeltjes, een ander deel pakte de metro naar de Sacre Coeur. De laatste inkopen werden gedaan en om 18.25 zaten we allemaal moe maar tevreden in de Thalys terug naar Nederland. Het was een korte, maar krachtige reis vol prachtige plekken en goede gesprekken. Op naar een volgend Johan de Witt-reisje.

Marieke van Egeraat, 12 juni 2018

Vlnr staand: Jean-Marc van Tol; Sanne Hermans; de Gouden Kop; Matthijs Ultee, Ingmar Vroomen, Marinka Joosten, Marieke van Egeraat; Jurriaan Wink; Janneke Groen; Simone Nieuwenbroek; Milo van de Pol. Vlnr zittend: Hanna de Lange en Ineke Huysman.